

Böngésző Játék 2017-2018
7. forduló - olvasmány

Molnár Krisztina: A házicsoki színe (részletek)
(Koinónia kiadó, 2017)

- Anya, mesélsz a gyerekkorodról?
- Jó, mesélek.
- Milyen volt?

Szürke

Szürke, mint a tömbház, amelyben laktunk. Ha kinéztem az ablakon, a szemben lévő ház fala is szürke volt. De szürke volt a felnőttek ruhája és arca is, akikkel sorban álltam az üzlet előtt. Ha a gyerekkoromra gondolok, mindig a sorban állás és a szürke jut eszembe.

Az üzletek üresek voltak, csak néhány konzerv és pár doboz rákpehely árválkodott a polcokon. Ezért, ha valami árut hoztak, az emberek odatódultak. Sokszor nem is tudtuk, miért állunk be a sorba, az közben derült ki. Havonta mindenkinek járt egy fél darab vaj, egy üveg olaj és egy kiló cukor. Ez volt a „porció”, és ezért is sorban kellett állni, sokszor órák hosszát. Iskola után vagy vakációban minket, gyerekeket küldtek, hogy tartsuk a sort, pénz nem is volt nálunk, nehogy elveszítsük. Én a szomszéd kislánnyal, Gyöngyikével szerettem leginkább sorban állni, mert kettesben nem unatkoztunk.

Aztán egyszer csak a pult elé értünk, és abban a pillanatban megjelent anyum a pénztárcájával és fizetett. Sohasem értettem, hogy sikerül ez neki. Elképzelttem, amint feláll a kádra, kinéz a fürdőszoba ablakán és kifürkészi, hogy éppen hol tartok. Csak az volt rejtély számomra, hogy miképpen lehetett átlátni a nagy tízemeletes blokkon, amely az üzletet takarta.

Barna

Barna, mint a diós házicsoki, amit anyum készített. Először összekeverte a kakaót a tejporrall, közben a cukrot megolvasztotta a tűzön, majd hozzátette a vaját. A diót megpergelte a lerben, majd mindent egy nagy fakanállal összedolgozott. A forró csokimasszát beletöltötte egy tepsibe, és várni kellett, míg kihűlt. Anyum bevitte a szobába, letette az asztalra, én pedig a tepsi mellé ültem és nézegettem a lassan dermedő házicsokit. Megszámoltam a kitüremkedő diódarabkákat, a tekintetemmel minden repedést végigsimogattam a felszínén. Három óra múlva anyu szerint már elég kemény volt. Egy nagy késsel szépen felszeletelte kis kockákra, mi meg rárontottunk. Néha annyi házicsokit ettem egyszerre, hogy megfájdult a hasam, vagy kiütéseim lettek tőle. Nem bántam. Az üzletben nem lehetett csokit kapni. Csak kétféle cukorkát és kétféle tésztát. Az egyik cukorka kakaóporral volt bevonva. Azt szerettük jobban. De a házicsokit a legeslegjobban.

Böngésző Játék 2017-2018 7. forduló - olvasmány

Kék

Kék, mint az iskolai egyenruhám. Az egyenruha két részből állt, egy fehér-kék kockás, galléros ruhából és egy kék kötényből, amelyet a ruha elé kellett kötni. A köténynek zsebe is volt. Az anyém műszálás volt, nem kellett vasalni. A Fruzsinaé, a barátnőmé – akivel egy osztályba jártam, és mindig az első tanuló volt -, pamutból készült, és mindig ki volt vasalva. Csak neki volt ilyen.

Lehet azért, mert ő a nagymamájával lakott, és a nagymamájának volt ideje vasalni. Az én anyum reggel hétre ment a gyárba dolgozni, a műszálás egyenruha praktikusabb volt. Reggel nem kellett sokat gondolkozni azon, hogy mit vegyek fel. Hidegben nadrágot vettünk az egyenruha alá, tavasszal fehér harisnyát, nyáron fehér térdzoknival hordtuk. A fiúk egyenruhája is kék volt. Sötétkék nadrág, sötétkék zakóval. Ha kinőttük, elmentünk az üzletbe, és vettünk egy ugyanolyant, csak nagyobbat. Szintén műszálást.

Rózsaszín

Rózsaszín, mint az új baba ruhája az Univers kirakatában. Minden nap ott voltam az üzlet előtt és kintről, az üvegen át csodáltam. Szébb volt minden babánál, amit addig valaha láttam. Hosszú fekete haja volt, gyönyörű arcocskája, de a legcsodálatosabb a rózsaszín ruhája volt: puha selyemből varrták, az alján csipkével. Olyan volt, mint egy igazi estélyi ruha. Hiába kérleltem a szüleimet, hogy vegyék meg nekem. Túl drága, mondták, és sietve továbbmentek, miközben én a kirakathoz tapadtam.

Egy szép nap aztán, amikor épp nagymama is nálunk volt, elmentünk az üzletbe és megvásároltuk a babát. Határtalanul boldog voltam. Nem is akartam letenni a kezemből, játszani a blokk elé is azzal mentem. Büszkén mutattam a barátnőimnek, akik irigykedve csodálták. És akkor valami borzasztó dolog történt. Valahonnan megjelent egy maszatos arcú kisfiú, akit addig még sohase láttam, kitépte a kezemből a babát és elszaladt vele. Sírva mentem haza, abban reménykedve, hogy talán anyu megmenti a helyzetet. De nem következett be a csoda. „Miért nem ügyeltél rá jobban” – mondták a felnőttek, és ezzel az ügy le is volt zárva. Éjjel azt álmodtam, hogy a rózsaszín ruhás baba a maszatos arcú kisfiúval táncol egy gyémántos palotában. Mire a tánc véget ért, a kisfiú aranyhajú, ragyogó arcú királyfiúvá változott, a baba pedig gyönyörű királykisasszony lett. Amikor felébredtem, már nem voltam szomorú.